Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 7ης Ιουνίου 2012*

«Προδικαστική παραπομπή — Μη αναγνώριση από την εθνική νομοθεσία του δικαιώματος ένδικης προσφυγής κατά των αποφάσεων που επιβάλλουν αφενός χρηματική ποινή και αφετέρου βαθμούς ποινής στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου συμπεριφοράς οδηγών σε ορισμένες περιπτώσεις παραβάσεων των κανόνων οδικής κυκλοφορίας — Κατάσταση αμιγώς εσωτερικής φύσης — Απαράδεκτο της αίτησης»

Στην υπόθεση C-27/11,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασης βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Administrativen sad Sofia-grad (Βουλγαρία) με απόφαση της 27ης Δεκεμβρίου 2010, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 17 Ιανουαρίου 2011, στο πλαίσιο της δίκης

Anton Vinkov

κατά

Nachalnik Administrativno-nakazatelna deynost,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal, πρόεδρο τμήματος, C. Toader (εισηγήτρια) και E. Jarašiūnas, δικαστή,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Wissels και B. Koopman,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους R. Troosters και V. Savov,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική.

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, το οποίο υπογράφηκε στο Στρασβούργο στις 22 Νοεμβρίου 1984 (στο εξής: πρωτόκολλο αριθ. 7), των άρθρων 47 και 48 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), των άρθρων 67 ΣΛΕΕ, 82 ΣΛΕΕ και 91, παράγραφος 1, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, της σύμβασης βάσει του άρθρου K.3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με τις αποφάσεις έκπτωσης από το δικαίωμα οδήγησης, την κατάρτιση της οποίας συνέστησε στα κράτη μέλη το Συμβούλιο με πράξη της 17ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ C 216, σ. 2, στο εξής: σύμβαση για την έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης), της συμφωνίας συνεργασίας σχετικά με τις διαδικασίες που αφορούν παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας και την εκτέλεση των σχετικών χρηματικών κυρώσεων, που εγκρίθηκε στις 28 Απριλίου 1999 από την εκτελεστική επιτροπή που συστάθηκε με τη σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν (ΕΕ 2000, L 239, σ. 428, στο εξής: συμφωνία συνεργασίας), και της απόφασης-πλαισίου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών (ΕΕ L 76, σ. 16, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του A. Vinkov, Βούλγαρου υπηκόου, και του Nachalnik Administrativno-nakazatelna deynost, της οποίας το αντικείμενο είναι μια απόφαση του τμήματος τροχαίας της βουλγαρικής αστυνομίας να επιβάλει στον ενδιαφερόμενο χρηματικό πρόστιμο ύψους 20 βουλγαρικών λέβα (BGN) και ορισμένους βαθμούς ποινής στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου συμπεριφοράς οδηγών (ΣΕΣΟ).

Το νομικό πλαίσιο

Το πρωτόκολλο αριθ. 7

3 Το πρωτόκολλο αριθ. 7 προβλέπει στο άρθρο 2, το οποίο αφορά το δικαίωμα για διπλό βαθμό δικαιοδοσίας σε θέματα ποινικού δικαίου, τα εξής:

«1. Κάθε πρόσωπο που καταδικάσθηκε για αξιόποινη πράξη από δικαστήριο έχει το δικαίωμα της επανεξέτασης από ανώτερο δικαστήριο της απόφασης με την οποία κηρύχθηκε ένοχος ή της απόφασης με την οποία του επιβλήθηκε ποινή. Η άσκηση αυτού του δικαιώματος και οι λόγοι για τους οποίους μπορεί αυτό να ασκηθεί διέπονται από τον νόμο.

2. Από το δικαίωμα μπορούν να γίνουν εξαιρέσεις στην περίπτωση αξιόποινων πράξεων μικρής σημασίας, όπως ορίζονται στον νόμο […]».

Το δίκαιο της Ένωσης

Η σύμβαση για την έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης

4 Το άρθρο 2 της σύμβασης για την έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να συνεργάζονται σύμφωνα με τις διατάξεις της σύμβασης, ούτως ώστε οι οδηγοί οι οποίοι εκπίπτουν του δικαιώματος οδήγησης σε κράτος μέλος διάφορο εκείνου όπου έχουν την κανονική διαμονή τους να μην αποφεύγουν τις επιπτώσεις της έκπτωσης όταν εξέρχονται από το κράτος της παράβασης.»

5 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, της εν λόγω σύμβασης:

«Το κράτος της παράβασης γνωστοποιεί χωρίς καθυστέρηση στο κράτος διαμονής οποιαδήποτε απόφαση έκπτωσης από το δικαίωμα οδήγησης που εκδίδεται για παράβαση τελεσθείσα υπό τις περιστάσεις που εκτίθενται στο παράρτημα.»

6 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, της ίδιας σύμβασης, αυτή η γνωστοποίηση συνοδεύεται από διάφορες πληροφορίες που αφορούν, μεταξύ άλλων, τις διατάξεις του κράτους της παράβασης βάσει των οποίων αποφασίσθηκε η έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης και την εκτέλεση της απόφασης έκπτωσης.

7 Κατά την παράγραφο 3 του εν λόγω άρθρου 8:

«Εάν τα στοιχεία που κοινοποιήθηκαν [από το κράτος της παράβασης στο κράτος διαμονής] αποδειχθούν ανεπαρκή για τη λήψη απόφασης [για έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης] σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, ιδίως αν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, είναι αμφίβολο αν ο ενδιαφερόμενος είχε επαρκή δυνατότητα να υπερασπίσει εαυτόν, οι αρμόδιες αρχές του κράτους διαμονής ζητούν από τις αρμόδιες αρχές του κράτους της παράβασης να παράσχουν χωρίς καθυστέρηση τα απαιτούμενα συμπληρωματικά στοιχεία.»

Η συμφωνία συνεργασίας

8 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της συμφωνίας συνεργασίας έχει ως εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη αναλαμβάνουν να παρέχουν αμοιβαία την ευρύτερη δυνατή συνεργασία κατά τις διαδικασίες που αφορούν τις οδικές παραβάσεις και κατά την εκτέλεση των σχετικών αποφάσεων, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας συμφωνίας.»

9 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της εν λόγω συμφωνίας ορίζει τα εξής:

«Στα πλαίσια της παρούσας συμφωνίας, η μεταβίβαση της εκτέλεσης των αποφάσεων μπορεί να ζητηθεί μόνον αν πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

α) όλα τα ένδικα μέσα κατά της απόφασης έχουν εξαντληθεί και η απόφαση είναι εκτελεστή στο έδαφος του συμβαλλόμενου μέρους το οποίο διαβιβάζει το αίτημα,

[...]

δ) η απόφαση αφορά ένα πρόσωπο το οποίο κατοικεί μόνιμα ή διαμένει συνήθως στο έδαφος του συμβαλλόμενου μέρους προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα,

ε) το ύψος της επιβληθείσης χρηματικής κύρωσης ανέρχεται σε 40 ευρώ τουλάχιστον.

[…]»

Η απόφαση-πλαίσιο

10 Κατά το άρθρο 1, στοιχείο α', της απόφασης-πλαισίου, ως «απόφαση» νοείται «η οριστική απόφαση που επιβάλλει χρηματική ποινή σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον ελήφθη […] από δικαστήριο του κράτους έκδοσης επί ποινικού αδικήματος σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους έκδοσης».

11 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της ίδιας απόφασης-πλαισίου ορίζει ότι αυτές οι αποφάσεις επιβολής ποινής «μπορούν να διαβιβάζονται στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους, όπου το φυσικό ή νομικό πρόσωπο εναντίον του οποίου έχει απαγγελθεί η καταδικαστική απόφαση διαθέτει περιουσιακά στοιχεία ή εισόδημα και έχει τη συνήθη διαμονή του ή, εάν πρόκειται για νομικό πρόσωπο, την έδρα του».

12 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της απόφασης-πλαισίου προβλέπει ότι οι αποφάσεις που αφορούν παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, «όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης και εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος έκδοσης, οδηγούν σε αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σύμφωνα με τους όρους της παρούσας απόφασης-πλαισίου, χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου».

13 Προς τούτο, το άρθρο 20, παράγραφος 3, της εν λόγω απόφασης-πλαισίου ορίζει τα εξής:

«Όταν το πιστοποιητικό που αναφέρεται στο άρθρο 4 εγείρει ζήτημα ότι μπορεί να παραβιάστηκαν θεμελιώδη δικαιώματα ή οι θεμελιώδεις νομικές αρχές όπως καθιερώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης [ΕΕ], κάθε κράτος μέλος μπορεί να αντιταχθεί στην αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων. […]»

Το βουλγαρικό δίκαιο

Ο Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας

14 Το άρθρο 628, παράγραφος 1, του βουλγαρικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προβλέπει τα εξής:

«Τα βουλγαρικά δικαστήρια, όταν η έκδοση ορθής απόφασης στη διαφορά την οποία εκδικάζουν εξαρτάται από την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης ή από το κύρος πράξης οργάνου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποβάλλουν στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης.»

15 Δυνάμει του άρθρου 629, τα τελευταίου βαθμού δικαστήρια είναι υποχρεωμένα να υποβάλουν αίτηση έκδοσης ερμηνευτικής προδικαστικής απόφασης, αν η απόφαση αυτή είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς που έχει υποβληθεί στην κρίση τους. Αν τίθεται ζήτημα κύρους πράξης της Ένωσης, τότε όλα τα δικαστήρια είναι υποχρεωμένα να υποβάλουν στο Δικαστήριο αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης.

Ο Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας

16 Το άρθρο 157, παράγραφος 4, του βουλγαρικού Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας προβλέπει τα εξής:

«Εφόσον οι βαθμοί ποινής που έχουν επιβληθεί σε έναν οδηγό έχουν υπερβεί το ανώτατο όριο, ο οδηγός αυτός χάνει το δικαίωμά του να οδηγεί και υποχρεούται να επιστρέψει την άδειά του στην αρμόδια υπηρεσία του Υπουργείου Εσωτερικών.»

17 Κατά την παράγραφο 5 του εν λόγω άρθρου 157, όποιος έχει εκπέσει από το δικαίωμα οδήγησης μπορεί, μετά την πάροδο εξαμήνου από την επιστροφή της άδειάς του στην προαναφερθείσα υπηρεσία, να υποβληθεί σε εξέταση με σκοπό να αποκτήσει και πάλι το δικαίωμα οδήγησης.

18 Το άρθρο 171 του ίδιου νόμου ορίζει ότι ένα από τα μέτρα διοικητικού καταναγκασμού που εφαρμόζονται με σκοπό την οδική ασφάλεια είναι η «αφαίρεση της άδειας οδήγησης όποιου δεν εκπλήρωσε την υποχρέωση που είχε κατά το άρθρο 157, παράγραφος 4».

19 Κατά το άρθρο 189, παράγραφος 5, του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας:

«Κατά των πράξεων με τις οποίες επιβάλλεται διοικητική κύρωση (nakazatelno postanovlenie) ύψους μέχρι 50 [BGN] δεν επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου.»

Το διάταγμα για τους βαθμούς ποινής ΣΕΣΟ

20 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του διατάγματος αριθ. Ι3-1959, της 27ης Δεκεμβρίου 2007, για τον καθορισμό του ανώτατου ορίου βαθμών ποινής που μπορούν να επιβληθούν σε οδηγό αυτοκινήτου, των προϋποθέσεων και της διαδικασίας για την επιβολή τους και του πίνακα των παραβάσεων των κανόνων οδικής κυκλοφορίας για τις οποίες επιβάλλονται βαθμοί ποινής ΣΕΣΟ, προβλέπει τα εξής:

«Κατά την αρχική χορήγηση της άδειας οδήγησης επισημαίνεται στον κάτοχό της ότι το ανώτατο όριο των βαθμών ποινής ΣΕΣΟ που μπορούν να του επιβληθούν για παραβάσεις του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας είναι 39.»

21 Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του ίδιου διατάγματος έχει ως εξής:

«1. Οι βαθμοί ποινής ΣΕΣΟ επιβάλλονται με απόφαση επιβολής διοικητικής κύρωσης (nakazatelno postanovlenie) που έχει καταστεί οριστική.

2. Κατά την επιβολή των κυρώσεων για τις παραβάσεις που απαριθμεί το παρόν διάταγμα, η σχετική πράξη αναφέρει τον αριθμό των επιβαλλόμενων βαθμών ποινής και τον αριθμό των υπολειπόμενων βαθμών ΣΕΣΟ.»

22 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, του εν λόγω διατάγματος:

«Η υπαίτια πρόκληση τροχαίου ατυχήματος συνεπάγεται την επιβολή τεσσάρων πρόσθετων βαθμών ποινής.»

Ο νόμος για τις διοικητικές παραβάσεις και τις διοικητικές ποινές

23 Το άρθρο 63, παράγραφοι 1 και 2, του βουλγαρικού νόμου για τις διοικητικές παραβάσεις και τις διοικητικές ποινές (Zakon za administrativnite narusheniya i nakazaniya) προβλέπει τα εξής:

«1. Το Rayonen sad [πρωτοβάθμιο δικαστήριο γενικής δικαιοδοσίας] εξετάζει, ως μονομελές, την υπόθεση επί της ουσίας και εκδίδει απόφαση με την οποία επικυρώνει, μεταρρυθμίζει ή ακυρώνει την απόφαση επιβολής διοικητικής ποινής. Κατά της απόφασης του δικαστηρίου αυτού μπορεί να ασκηθεί αναίρεση ενώπιον του Administrativen sad […].

2. Στις περιπτώσεις που προβλέπει ο νόμος, το δικαστήριο μπορεί να περατώσει τη διαδικασία εκδίδοντας διάταξη […] κατά της οποίας επιτρέπεται η άσκηση έφεσης […].»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

24 Ο A. Vinkov, κάνοντας όπισθεν σε ένα χώρο στάθμευσης στη Σόφια (Βουλγαρία), συγκρούστηκε με άλλο επιβατικό αυτοκίνητο.

25 Κατόπιν του ατυχήματος αυτού, του επιβλήθηκαν, με απόφαση του Nachalnik Administrativno-nakazatelna deynost v otdel «Patna politsiya» na Stolichna direktsiya na vatreshnite raboti (διευθυντή διοικητικών κυρώσεων του τμήματος τροχαίας της διεύθυνσης εσωτερικών υποθέσεων της πρωτεύουσας), ο οποίος διαπίστωσε ότι ο A. Vinkov είχε προκαλέσει «ελαφρύ τροχαίο ατύχημα», αφενός πρόστιμο ύψους 20 BGN και αφετέρου τέσσερις βαθμοί ποινής ΣΕΣΟ.

26 Ο A. Vinkov άσκησε ένδικη προσφυγή κατά της εν λόγω απόφασης ενώπιον του Sofiyski rayonen sad, το οποίο εξέδωσε διάταξη με την οποία απέρριψε την προσφυγή αυτή ως απαράδεκτη. Το σκεπτικό του εν λόγω δικαστηρίου ήταν ότι, σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις, και συγκεκριμένα το άρθρο 189, παράγραφος 5, του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, δεν επιτρέπεται η άσκηση ένδικης προσφυγής κατά αποφάσεων επιβολής χρηματικής ποινής κάτω των 50 BGN.

27 Ο A. Vinkov προσέβαλε τη διάταξη αυτή ενώπιον του Administrativen sad Sofia-grad, το οποίο, δυνάμει του άρθρου 63 του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, εκδικάζει ως ακυρωτικό δικαστήριο τις υποθέσεις που αφορούν αποφάσεις επιβολής διοικητικών κυρώσεων.

28 Το εν λόγω δικαστήριο τονίζει, με την απόφαση περί παραπομπής, ότι από τις εφαρμοστέες εθνικές διατάξεις, όπως έχουν ερμηνευθεί από το Varhoven administrativen sad (ανώτατο διοικητικό δικαστήριο της Βουλγαρίας), προκύπτει ότι οι προσφυγές κατά των αποφάσεων επιβολής βαθμών ποινής ΣΕΣΟ στον οδηγό μπορούν να απορρίπτονται ως απαράδεκτες λόγω μη ύπαρξης νόμιμου συμφέροντος. Κατά τη νομολογία του εν λόγω δικαστηρίου, η βουλγαρική νομοθεσία δεν έχει διαμορφώσει την επιβολή βαθμών ποινής ΣΕΣΟ στον οδηγό ως αυτοτελή διοικητική ποινή ή ως μέτρο διοικητικού καταναγκασμού, αλλά ως μέτρο που επιβάλλεται αυτόματα από τις αστυνομικές αρχές, οι οποίες έχουν εν προκειμένω δέσμια αρμοδιότητα. Κατά συνέπεια, η απόφαση με την οποία επιβάλλεται η κύρωση αυτή κατόπιν παράβασης των κανόνων οδικής κυκλοφορίας μπορεί να προσβληθεί μόνο αν επιβάλλει συγχρόνως χρηματική ποινή μεγαλύτερη από 50 BGN.

29 Το Administrativen sad Sofia-grad υπογραμμίζει πάντως ότι, κατά το άρθρο 157, παράγραφος 4, του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, σε περίπτωση που, κατόπιν της έκδοσης διαδοχικών αποφάσεων επιβολής βαθμών ποινής ΣΕΣΟ οι οποίες δεν υπέκειντο σε προσφυγή, το αποτέλεσμα είναι η υπέρβαση του ανώτατου ορίου βαθμών ποινής, ο ενδιαφερόμενος οδηγός χάνει αυτόματα το δικαίωμά του να οδηγεί και υποχρεούται να επιστρέψει την άδειά του στις αρμόδιες εθνικές υπηρεσίες.

30 Το αιτούν δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία αυτά, θέτει το ερώτημα αν οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης στον τομέα του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, οι οποίες κατοχυρώνουν, μεταξύ άλλων, την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων (στο εξής: αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης), καθώς και στον τομέα των μεταφορών, απαγορεύουν την κατά τη βουλγαρική νομοθεσία μη χορήγηση δικαιώματος προσφυγής κατά αυτών των αποφάσεων επιβολής βαθμών ποινής ΣΕΣΟ.

31 Το εν λόγω δικαστήριο υπογραμμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία των εθνικών δικαστηρίων και κατά τους Βούλγαρους θεωρητικούς του δικαίου, οι διοικητικές αποφάσεις που επιβάλλουν κυρώσεις σαν την επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης θεωρούνται δικαστικές αποφάσεις. Τα όργανα που εκδίδουν αυτού του είδους τις αποφάσεις ασκούν δηλαδή δικαστική λειτουργία, μολονότι δεν αποτελούν μέρος του δικαστικού συστήματος.

32 Στο πλαίσιο του δικαίου της Ένωσης, το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, της συμφωνίας συνεργασίας και το άρθρο 8, παράγραφος 3, της σύμβασης για την έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης προβλέπουν τη δυνατότητα των κρατών μελών να μην αναγνωρίζουν απόφαση άλλου κράτους μέλους που επιβάλλει κυρώσεις για την παράβαση των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, αν στο άλλο αυτό κράτος μέλος δεν προβλέπεται δικαίωμα ένδικης προσβολής της εν λόγω απόφασης.

33 Το Administrativen sad Sofia-grad τονίζει ότι ούτε η συμφωνία αυτή ούτε η σύμβαση αυτή εφαρμόζονται στη Βουλγαρία, διότι η μεν συμφωνία δεν περιλαμβάνεται στις πράξεις του κεκτημένου του Σένγκεν που δεσμεύουν τη Δημοκρατία της Βουλγαρίας, η δε σύμβαση δεν έχει τεθεί ακόμη σε ισχύ. Εντούτοις, οι προαναφερθείσες διατάξεις θα πρέπει να θεωρηθούν ως έκφραση ενός κανόνα εθιμικού διεθνούς δικαίου και θα πρέπει, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, να έχουν επίσης εφαρμογή σε αποφάσεις όπως αυτή που αποτελεί το αντικείμενο της κύριας δίκης. Συναφώς, το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει στην απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-286/90, Poulsen και Diva Navigation (Συλλογή 1992, σ. I-6019).

34 Το Administrativen sad Sofia-grad υπενθυμίζει, επιπλέον, ότι η απόφαση-πλαίσιο προβλέπει, συγκεκριμένα στο άρθρο 20, παράγραφος 1, τη δυνατότητα μη αναγνώρισης των αποφάσεων επιβολής κυρώσεων, εφόσον δεν προβλέπεται δικαίωμα προσβολής των αποφάσεων αυτών ενώπιον δικαστηρίου που έχει δικαιοδοσία ειδικά σε ποινικές υποθέσεις. Επομένως, εφόσον η επίμαχη βουλγαρική ρύθμιση παρεκκλίνει, κατά το αιτούν δικαστήριο, από τις εθνικές διατάξεις που θεσπίστηκαν για τη μεταφορά της εν λόγω απόφασης-πλαισίου στην εθνική έννομη τάξη, το αιτούν δικαστήριο θέτει το ερώτημα αν πρόκειται για επιτρεπτή παρέκκλιση και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, αν η παρέκκλιση αυτή πρέπει να ερμηνεύεται στενά.

35 Το Administrativen sad Sofia-grad υπογραμμίζει, όσον αφορά το ζήτημα αν έχει αρμοδιότητα να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία της συμφωνίας-πλαισίου, ότι εκδικάζει τη διαφορά της κύριας δίκης σε τελευταίο βαθμό. Κατά το δικαστήριο αυτό, μολονότι η Δημοκρατία της Βουλγαρίας δεν έχει προβεί σε ρητή δήλωση με την οποία να αποδέχεται, κατά την έννοια του άρθρου 35, παράγραφος 2, ΣΕΕ, την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να αποφαίνεται με προδικαστικές αποφάσεις, το άρθρο 628 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, που τέθηκε σε ισχύ στις 24 Ιουλίου 2007 και προβλέπει την αρμοδιότητα των εθνικών δικαστηρίων τελευταίου βαθμού να υποβάλλουν αιτήσεις προδικαστικής απόφασης, πρέπει να ερμηνευθεί ως έμμεση αποδοχή της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 35 ΣΕΕ.

36 Όσον αφορά τους κανόνες της Συνθήκης ΛΕΕ για τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι από τα άρθρα 67, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και 82, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ προκύπτει ότι η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, επί της οποίας βασίζεται η δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις, δεν μπορεί να εφαρμόζεται παρά μόνο αν τηρούνται τα θεμελιώδη δικαιώματα και, συνεπώς, το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής που κατοχυρώνεται με τα άρθρα 47 και 48 του Χάρτη και το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ).

37 Συναφώς, το Administrativen sad Sofia-grad υπενθυμίζει ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου δέχτηκε, με την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984 στην υπόθεση Öztürk κατά Γερμανίας (σειρά Α αριθ. 73), ότι το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ δεν απαγορεύει την αποποινικοποίηση των λιγότερο σοβαρών παραβάσεων, όπως είναι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, αλλ' ότι οι κυρώσεις που επιβάλλονται για τις εν λόγω παραβάσεις εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού, εφόσον εξακολουθούν να έχουν χαρακτήρα ποινής. Εν προκειμένω το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι θα μπορούσε βέβαια να εφαρμοστεί η εξαίρεση από το δικαίωμα προσφυγής, την οποία προβλέπει το άρθρο 2, σημείο 2, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, όσον αφορά τις κυρώσεις που επιβάλλονται για τις λιγότερο σοβαρές παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, αλλ' ότι δεν απαντά στη βουλγαρική νομοθεσία κανένα κριτήριο με βάση το οποίο να μπορεί να χαρακτηριστεί «μικρής σημασίας» μια παράβαση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 189, παράγραφος 5, του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, το μόνο κριτήριο για να εξακριβώνεται αν μια απόφαση επιβολής διοικητικής κύρωσης μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά σοβαρή παράβαση και να υπόκειται σε άσκηση προσφυγής είναι το ύψος της επιβαλλόμενης χρηματικής ποινής. Το κριτήριο αυτό όμως δεν λαμβάνει υπόψη τις έννομες συνέπειες της επιβολής βαθμών ποινής ΣΕΣΟ, η οποία μπορεί να καταλήξει στην έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης.

38 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει σε ορισμένες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης στον τομέα της κοινής πολιτικής μεταφορών. Επισημαίνει ότι, αν και η πολιτική αυτή είναι ένας τομέας συντρεχουσών αρμοδιοτήτων της Ένωσης και των κρατών μελών και μολονότι οι κανόνες της ποινικής δικονομίας, όπως είναι αυτοί που αφορούν τις κυρώσεις που επιβάλλονται για τις παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, εμπίπτουν καταρχήν στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, το δίκαιο της Ένωσης απαγορεύει τη θέσπιση κυρώσεων που να είναι δυσανάλογες προς τη βαρύτητα των παραβάσεων, διότι αυτό θα αποτελούσε εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία.

39 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, το Administrativen sad Sofia-grad αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει οι εφαρμοστέες διατάξεις του εθνικού δικαίου, όπως αυτές που έχουν εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης, οι οποίες αφορούν τις έννομες συνέπειες των αποφάσεων των διοικητικών αρχών με τις οποίες επιβάλλεται χρηματική ποινή για διοικητική παράβαση, εν προκειμένω για τροχαίο ατύχημα, να ερμηνεύονται σύμφωνα με τις διατάξεις των Συνθηκών και του παράγωγου δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διέπουν τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης και/ή τον τομέα των μεταφορών;

2) Προκύπτει μήπως από τις διατάξεις των Συνθηκών και του παράγωγου δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διέπουν τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις κατά το άρθρο 82, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο α′, ΣΛΕΕ και τον τομέα των μεταφορών κατά το άρθρο 91, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, ΣΛΕΕ *ότι οι διοικητικές κυρώσεις για τις παραβάσεις κανόνων οδικής κυκλοφορίας οι οποίες μπορούν να χαρακτηριστούν ως "μικρής σημασίας"*, υπό την έννοια του άρθρου 2 του πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 7 […] και σε συνδυασμό με το άρθρο αυτό, *εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης*;

3) Αν δοθεί καταφατική απάντηση στο δεύτερο ερώτημα, ζητείται να δοθεί απάντηση και στα ακόλουθα ερωτήματα:

α) Αποτελεί, υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης της κύριας δίκης, η διοικητική παράβαση κανόνων οδικής κυκλοφορίας παράβαση "μικρής σημασίας" κατά την έννοια του δικαίου της Ένωσης, αν συγχρόνως συντρέχουν οι ακόλουθες περιστάσεις:

i) η πράξη που προξένησε το τροχαίο ατύχημα, το οποίο προκάλεσε υλικές ζημιές, πρέπει να χαρακτηριστεί ως υπαίτια και τιμωρείται ως διοικητική παράβαση·

ii) κατά της απόφασης για την επιβολή της χρηματικής ποινής ενδέχεται, ανάλογα με το ύψος της προβλεπόμενης ποινής, να μην επιτρέπεται η άσκηση ένδικης προσφυγής και ο ενδιαφερόμενος να μην έχει τη δυνατότητα να αποδείξει ότι δεν είχε υπαιτιότητα για την πράξη που του καταλογίζεται·

iii) η απόφαση αυτή, μόλις καταστεί οριστική, έχει ως αυτόματη συνέπεια την επιβολή, στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου συμπεριφοράς οδηγών, των βαθμών ποινής τους οποίους καθορίζει η εν λόγω απόφαση·

iv) στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου συμπεριφοράς οδηγών, κατά τη χορήγηση της άδειας οδήγησης επισημαίνεται στον κάτοχο της άδειας το ανώτατο όριο των βαθμών ποινής που μπορούν να του επιβληθούν λόγω διάπραξης παραβάσεων και λαμβάνονται υπόψη επίσης οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται ως αυτόματη συνέπεια των μη υποκείμενων σε ένδικη προσφυγή αποφάσεων επιβολής χρηματικής ποινής·

ν) σε περίπτωση άσκησης ένδικης προσφυγής κατά του μέτρου της ανάκλησης της άδειας οδήγησης λόγω απώλειας του δικαιώματος οδήγησης, η οποία επέρχεται ως αυτόματη συνέπεια της συμπλήρωσης του προαναφερθέντος ανώτατου ορίου βαθμών ποινής, δεν πραγματοποιείται παρεμπίπτων δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας των μη υποκείμενων σε ένδικη προσφυγή αποφάσεων με τις οποίες επιβλήθηκαν οι εν λόγω βαθμοί ποινής;

β) Επιτρέπουν, *υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης της κύριας δίκης*, το άρθρο 82 ΣΛΕΕ, ή ενδεχομένως το άρθρο 91, παράγραφος 1, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, και τα μέτρα που έχουν θεσπιστεί με βάση τις διατάξεις αυτές και η απόφαση-πλαίσιο […] να μην εφαρμόζονται η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων ή τα μέτρα για τη βελτίωση της οδικής ασφάλειας επί των αποφάσεων επιβολής χρηματικής ποινής *λόγω παράβασης των κανόνων οδικής κυκλοφορίας η οποία χαρακτηρίζεται, κατά το δίκαιο της Ένωσης, ως "μικρής σημασίας", επειδή το κράτος μέλος έχει προβλέψει* ότι δεν χρειάζεται να τηρούνται οι κανόνες ότι πρέπει να υπάρχει δυνατότητα άσκησης προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου που να έχει επίσης δικαιοδοσία σε ποινικές υποθέσεις και να εφαρμόζονται οι εθνικές δικονομικές διατάξεις που διέπουν τα ένδικα μέσα ή βοηθήματα κατά της απαγγελίας κατηγορίας ή της άσκησης ποινικής δίωξης;

4) Αν δοθεί αρνητική απάντηση στο δεύτερο ερώτημα, ζητείται να δοθεί απάντηση και στο ακόλουθο ερώτημα:

Επιτρέπουν το άρθρο 82 ΣΛΕΕ, ή ενδεχομένως το άρθρο 91, παράγραφος 1, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, και τα μέτρα που έχουν θεσπιστεί με βάση τις διατάξεις αυτές και η απόφαση-πλαίσιο […] να μην εφαρμόζονται, *κατά τη διακριτική ευχέρεια του κράτους μέλους, η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων ή τα μέτρα που λαμβάνονται σύμφωνα με τη νομοθεσία της Ένωσης για τη βελτίωση της οδικής ασφάλειας*, εφόσον το κράτος μέλος αυτό έχει προβλέψει με νομοθετική πράξη ότι δεν χρειάζεται να τηρούνται ο κανόνας ότι πρέπει να υπάρχει δυνατότητα άσκησης προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου που να έχει επίσης δικαιοδοσία σε ποινικές υποθέσεις και ο κανόνας ότι πρέπει να εφαρμόζονται οι εθνικές δικονομικές διατάξεις που διέπουν τα ένδικα μέσα ή βοηθήματα κατά της απαγγελίας κατηγορίας ή της άσκησης ποινικής δίωξης, όταν πρόκειται για απόφαση για την επιβολή χρηματικής ποινής λόγω παράβασης των κανόνων οδικής κυκλοφορίας και όταν για την εν λόγω απόφαση ισχύουν συγχρόνως, υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης της κύριας δίκης, τα εξής:

α) η πράξη που προξένησε το τροχαίο ατύχημα, το οποίο προκάλεσε υλικές ζημιές, πρέπει να χαρακτηριστεί ως υπαίτια και τιμωρείται ως διοικητική παράβαση·

β) κατά της απόφασης για την επιβολή της χρηματικής ποινής ενδέχεται, ανάλογα με το ύψος της προβλεπόμενης ποινής, να μην επιτρέπεται η άσκηση ένδικης προσφυγής και ο ενδιαφερόμενος να μην έχει τη δυνατότητα να αποδείξει ότι δεν είχε υπαιτιότητα για την πράξη που του καταλογίζεται;

γ) η απόφαση αυτή, μόλις καταστεί οριστική, έχει ως αυτόματη συνέπεια την επιβολή, στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου συμπεριφοράς οδηγών, των βαθμών ποινής τους οποίους καθορίζει η εν λόγω απόφαση·

δ) στο πλαίσιο του συστήματος ελέγχου συμπεριφοράς οδηγών, κατά τη χορήγηση της άδειας οδήγησης επισημαίνεται στον κάτοχο της άδειας το ανώτατο όριο των βαθμών ποινής που μπορούν να του επιβληθούν λόγω διάπραξης παραβάσεων και λαμβάνονται υπόψη επίσης οι βαθμοί ποινής που επιβάλλονται ως αυτόματη συνέπεια των μη υποκείμενων σε ένδικη προσφυγή αποφάσεων επιβολής χρηματικής ποινής·

ε) σε περίπτωση άσκησης ένδικης προσφυγής κατά του μέτρου της ανάκλησης της άδειας οδήγησης λόγω απώλειας του δικαιώματος οδήγησης, η οποία επέρχεται ως αυτόματη συνέπεια της συμπλήρωσης του προαναφερθέντος ανώτατου ορίου βαθμών ποινής, δεν πραγματοποιείται παρεμπίπτων δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας των μη υποκείμενων σε ένδικη προσφυγή αποφάσεων με τις οποίες επιβλήθηκαν οι εν λόγω βαθμοί ποινής;»

Επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου

40 Το αιτούν δικαστήριο θέτει με τα ερωτήματά του κατ' ουσία το ζήτημα αν τα άρθρα 67 ΣΛΕΕ, 82 ΣΛΕΕ και 91, παράγραφος 1, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ, καθώς και οι πράξεις του παράγωγου δικαίου στον τομέα του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν τη θέσπιση και εφαρμογή εθνικής ρύθμισης όπως η ρύθμιση που εφαρμόζεται στη Βουλγαρία και η οποία δεν αναγνωρίζει δικαίωμα προσφυγής κατά των αποφάσεων επιβολής κυρώσεων για τις παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας που χαρακτηρίζονται ως «μικρής σημασίας» ούτε καν στην περίπτωση κατά την οποία οι αποφάσεις αυτές επιβάλλουν όχι μόνο χρηματική ποινή χαμηλού ύψους, αλλά και βαθμούς ποινής ΣΕΣΟ.

41 Όσον αφορά τις διατάξεις της Συνθήκης ΛΕΕ των οποίων ζητεί την ερμηνεία το αιτούν δικαστήριο, επισημαίνεται ότι οι διατάξεις αυτές δεν έχουν εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης, διότι απευθύνονται αποκλειστικά και μόνο στα θεσμικά όργανα της Ένωσης και καμία τους δεν αφορά το σύστημα των κυρώσεων που επιβάλλονται για τις παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας.

42 Συγκεκριμένα, το άρθρο 67 ΣΛΕΕ είναι το πρώτο άρθρο του κεφαλαίου 1, το οποίο επιγράφεται «Γενικές διατάξεις», του τίτλου V της εν λόγω Συνθήκης, ο οποίος αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Το άρθρο αυτό καθορίζει το αντικείμενο, τους σκοπούς και τους βασικούς κανόνες της δράσης που αναλαμβάνουν τα όργανα της Ένωσης για την ολοκληρωμένη δημιουργία του χώρου αυτού. Το άρθρο 82 ΣΛΕΕ, το οποίο περιλαμβάνεται στον ίδιο τίτλο, και συγκεκριμένα στο κεφάλαιο 4 του τίτλου αυτού, το οποίο αφορά τη δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις, προβλέπει επίσης τα μέτρα που πρέπει να θεσπίσει ο νομοθέτης της Ένωσης για την ολοκλήρωση της πλήρους συνεργασίας των κρατών μελών στον τομέα του ποινικού δικαίου και κατοχυρώνει τον κανόνα ότι η συνεργασία αυτή στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης.

43 Το δε άρθρο 91 ΣΛΕΕ, που περιλαμβάνεται στον τίτλο VI της Συνθήκης ΛΕΕ, ο οποίος πραγματεύεται τις μεταφορές, προβλέπει στην παράγραφο 1 τα μέτρα που πρέπει να θεσπίσουν τα όργανα της Ένωσης για τη διαμόρφωση μιας κοινής πολιτικής μεταφορών. Το άρθρο αυτό δεν προβλέπει κανένα κανόνα σχετικά με την επιβολή κυρώσεων για παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας.

44 Όπως όμως προκύπτει από πάγια νομολογία, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να απαντά στα προδικαστικά ερωτήματα, αν η ερμηνεία των κανόνων του δικαίου της Ένωσης που ζητεί το αιτούν δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης και οι κανόνες αυτοί δεν έχουν εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 1ης Οκτωβρίου 2009, C-567/07, Woningstichting Sint Servatius, Συλλογή 2009, σ. I-9021, σκέψη 43, και της 22ας Δεκεμβρίου 2010, C-245/09, Omalet, Συλλογή 2010, σ. I-13771, σκέψη 11).

45 Επομένως, τα προδικαστικά ερωτήματα είναι απαράδεκτα κατά το μέρος που αφορούν τα άρθρα 67 ΣΛΕΕ, 82 ΣΛΕΕ και 91, παράγραφος 1, στοιχείο γ', ΣΛΕΕ.

46 Όσον αφορά τις πράξεις του παράγωγου δικαίου, το αιτούν δικαστήριο αναφέρει, στο σκεπτικό της απόφασής του, τη συμφωνία συνεργασίας, τη σύμβαση για την έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης και την απόφαση-πλαίσιο.

47 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί πάντως ότι τη νομική βάση των πράξεων αυτών αποτελούν οι διατάξεις του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, όπως ίσχυαν πριν από την τροποποίηση της εν λόγω Συνθήκης με τη Συνθήκη της Λισσαβώνας.

48 Όπως όμως προκύπτει από το άρθρο 35, παράγραφοι 1 και 2, ΕΕ, το Δικαστήριο δεν ήταν αρμόδιο να αποφαίνεται με προδικαστικές αποφάσεις ως προς την ερμηνεία των αποφάσεων-πλαίσιο, των αποφάσεων που εκδίδονταν και των συμβάσεων που καταρτίζονταν βάσει του εν λόγω τίτλου VI παρά μόνον αν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος είχε προβεί σε δήλωση αποδοχής της αρμοδιότητας αυτής.

49 Δεν αμφισβητείται συναφώς ότι η Δημοκρατία της Βουλγαρίας δεν προέβη σε τέτοια δήλωση. Εξάλλου, μια διάταξη του εσωτερικού δικαίου, όπως το άρθρο 628, παράγραφος 1, του βουλγαρικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, στο οποίο κάνει αναφορά το αιτούν δικαστήριο και του οποίου άλλωστε η διατύπωση είναι βασικά πανομοιότυπη με τη διατύπωση του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ότι ισοδυναμεί με τέτοια δήλωση.

50 Εξάλλου, από το άρθρο 10 του πρωτοκόλλου αριθ. 36 σχετικά με τις μεταβατικές διατάξεις, το οποίο έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη ΛΕΕ, προκύπτει ότι, όσον αφορά τις πράξεις της Ένωσης στον τομέα της αστυνομικής και δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις που εκδόθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου δυνάμει του εν λόγω τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, όπως ίσχυε πριν από την ημερομηνία αυτή, παραμένουν αμετάβλητες επί μία πενταετία μετά από την ημερομηνία αυτή, ακόμη και αν έχουν γίνει αποδεκτές σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 2, της εν λόγω Συνθήκης ΕΕ.

51 Από τα παραπάνω συνάγεται ότι το Δικαστήριο δεν έχει καμία αρμοδιότητα να αποφανθεί επί της αίτησης για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο, καθόσον η αίτηση αυτή αφορά τη συμφωνία συνεργασίας, τη σύμβαση για την έκπτωση από το δικαίωμα οδήγησης και την απόφαση-πλαίσιο.

52 Το αιτούν δικαστήριο αναφέρει επίσης, στο σκεπτικό της απόφασής του, την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των αποφάσεων που εκδίδονται στα άλλα κράτη μέλη σχετικά με παραβάσεις των κανόνων οδικής κυκλοφορίας, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το δίκαιο της Ένωσης απαγορεύει τη θέσπιση και εφαρμογή εθνικής ρύθμισης που να μην αναγνωρίζει δικαίωμα προσφυγής κατά των αποφάσεων επιβολής βαθμών ποινής ΣΕΣΟ.

53 Συναφώς, αρκεί να τονιστεί πάντως ότι η αρχή αυτή αφορά, εξ ορισμού μάλιστα, αποκλειστικά και μόνο διαδικασίες με διασυνοριακό χαρακτήρα σχετικές με την αναγνώριση και εκτέλεση δικαστικής απόφασης σε άλλο κράτος μέλος από αυτό στο οποίο έχει εκδοθεί.

54 Εν προκειμένω, η διαφορά της κύριας δίκης έχει αμιγώς εθνικό χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, αφορά πρόσωπο που διαμένει στο έδαφος της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας και πρόσβαλε την απόφαση των αρχών του κράτους μέλους αυτού που του επέβαλε κυρώσεις κατόπιν τροχαίου ατυχήματος που συνέβη στο ίδιο αυτό κράτος μέλος. Κατά συνέπεια, η ερμηνεία της εν λόγω αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης δεν έχει καμία σημασία για την επίλυση της διαφοράς αυτής.

55 Το αιτούν δικαστήριο θέτει επίσης το ζήτημα αν οι επίμαχες στην κύρια δίκη διατάξεις του βουλγαρικού δικαίου αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης, καθόσον ενέχουν προσβολή του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής, το οποίο κατοχυρώνεται με τα άρθρα 6 ΕΣΔΑ και 47 και 48 του Χάρτη.

56 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, οι επιταγές που απορρέουν από την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων δεσμεύουν τα κράτη μέλη σε όλες τις περιπτώσεις στις οποίες καλούνται να εφαρμόσουν το δίκαιο της Ένωσης (βλ. διατάξεις της 12ης Νοεμβρίου 2010, C-339/10,

Asparuhov Estov κ.λπ., Συλλογή 2010, σ. I-11465, σκέψη 13, της 1ης Μαρτίου 2011, C-457/09, Chartry, Συλλογή 2011, σ. I-819, σκέψη 25, και της 14ης Δεκεμβρίου 2011, C-483/11 και C-484/11, Boncea κ.λπ., σκέψη 29).

57 Επιπλέον, κατά το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, οι διατάξεις του Χάρτη απευθύνονται στα κράτη μέλη μόνον όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης, ο δε Χάρτης, ο οποίος έχει, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, ΣΕΕ, το ίδιο νομικό κύρος με τις Συνθήκες, δεν θεσπίζει νέες αρμοδιότητες για την Ένωση.

58 Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο αίτησης προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, όταν μια εθνική ρύθμιση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο οφείλει να παράσχει όλα τα αναγκαία ερμηνευτικά στοιχεία για να μπορέσει το εθνικό δικαστήριο να κρίνει αν η ρύθμιση αυτή είναι σύμφωνη με τα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως αυτά προκύπτουν από τον Χάρτη (βλ. συναφώς αποφάσεις της 29ης Μαΐου 1997, C-299/95, Kremzow, Συλλογή 1997, σ. I-2629, σκέψη 15, και της 15ης Νοεμβρίου 2011, C-256/11, Dereci κ.λπ., Συλλογή 2011, σ. I-11315, σκέψη 72).

59 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτει ότι η εθνική ρύθμιση συνιστά μέτρο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης ή ότι παρουσιάζει άλλα στοιχεία συνάφειας με το δίκαιο αυτό. Επομένως, δεν αποδεικνύεται η ύπαρξη αρμοδιότητας του Δικαστηρίου να απαντήσει στην αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης κατά το μέρος κατά το οποίο η αίτηση αυτή αφορά το θεμελιώδες δικαίωμα πραγματικής προσφυγής (βλ. προπαρατεθείσες διατάξεις Asparuhov Estov κ.λπ., σκέψη 14, Chartry, σκέψεις 25 και 26, και Boncea κ.λπ., σκέψη 34).

60 Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Administrativen sad Sofia-grad πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφαίνεται:

Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Administrativen sad Sofia-grad (Βουλγαρία) με απόφαση της 27ης Δεκεμβρίου 2010 (υπόθεση C-27/11), είναι απαράδεκτη.

(υπογραφές)